

„Ach hoe treurig . . . ,” wilde mevrouw van Haeren zeggen maar Meta brak in een zenuwachtigen lach los.

„Echt artistiek zoo'n trouwen,” riep zij tusschen het lachen door. „'t Huwelijke wel, hoor! Dus je bent nu weer vrijgezel?”

„En je komt weer bij ons als vroeger?”

„Ja, onder voorwaarde dat er niet gezeurd wordt noch door Ma, noch door de meisjes, noch door Henri of door Lotte, want dan ga ik dadelijk heen en nu blijf ik totdat mijn voeten weer beginnen te kriebelen.”

„Neen, neen,” riep Sophie, die gaarne voor de teedere zuster speelde, „wij zullen het je niet lastig maken. Blijf gerust beste jongen, niet waar Ma!”

„Ik zal mijn huis niet sluiten voor een kind van mij. Ik had het voor zijn vrouw zelfs niet gedaan, als hij 't anders had aangelegd, maar het is nu zoo jammer, zoo jammer . . . .”

„Er is zooveel jammer,” zeide hij, het gelaat tegen het glas van het portier drukkend; maar Sophie nam zijn hand en zeide hartelijk:

„O Frank, wat is dat stuk van je mooi; 't is of er licht uit dat doek en die japon straalt, en die oogen zijn precies zwarte diamanten. Wie is je model toch geweest?”

„Zij eerst, maar ik heb 't later uit het hoofd afgemaakt.”

„En heb je veel af?”

„Een massa schetsen.”

„Maar je groot werk?”

Een wolk trok over zijn gelaat.

„Dat kan niet vorderen.”

„Wat ontbreekt je dan?”

„Een impressie, een krachtige impressie, die mijn ziel vervult en in staat stelt haar terug te geven op het doek.”

XIII.

Er heerschte groote vreugde bij de familie van Haeren over den terugkeer van den verloren zoon; zelfs Henri kwam hem begroeten en Charlotte, de lieve Charlotte viel hem om den hals en schreide eenige lieve tranen op zijn jas.

„Niet waar, Frank, nu doe je toch nooit meer zoo, nooit meer hé?”

„Wat bedoel je? Dat ik op reis ga, vind je dat zoo erg? Ik doe het bepaald weer, daar kan je op aan.”

„Maar niet zooals dezen keer. Zoo alles af te breken, te doen òf je geen familie meer hebt. O foei, dat is zoo naar! 't Heeft Ma wel tien jaar ouder gemaakt.”

Henri zeide ook wat van malle fratsen, maar op verzoek van mevrouw van Haeren werd er geen woord over zijn vrouw gerept; men vond het trouwens gemakkelijker in deze omstandigheden het geheele huwelijk als niet gebeurd te beschouwen.

Nadere bijzonderheden over de scheiding zou men toch niet licht uit hem krijgen, over zijn kort huwelijksleven nog veel minder. Hij was nog precies dezelfde Frank van vroeger. Meestal stil, in zich zelf gekeerd, altijd bezig met zijn